

Edgar Poe

Sny

1827

Ó, kéž by snem můj mladý život byl!
Můj duch by se z něj dříve nevzbudil,
než věčnosti svit přinesl by ráno.
A být jen trýzní bez naděje, ano,
byl by sladší nad chladný bdění klid
pro toho, jehož srdce musí být
a bylo vždy na této zemi milé
bludištěm vášní od své první chvíle.
Kdyby však byl - ten trvalý a stálý
sen - pro mne tím, čím sny se mi již staly
v mém chlapectví - pak vyšší nebe, vím,
bude se mi zdát pouhým bláznovstvím!
Vždyť jásal jsem - slunce žhnulo jasem
v azuru léta - v snech o světlém čase
a o něze - své srdce necháváje
v zajetí představ - domov v dáli maje -
s bytostmi, které stvořila si, sníc,
má touha - co jsem mohl vidět víc?
Však jednou - jednou - hrůzná chvíle ta
nezmizí z mysli - síla prokletá
či kouzlo jaly mne; - snad vál
sychravý vítr, jenž mi zanechal
v duši svůj poryv - nebo luna
zasvitla do mých dřímot, plná,
zimomřivě - či hvězdy - nevím sám -
však sen jak noční vítr - byl ten tam!

Byl jsem šťasten - a byt' jen ve snu snad!

Byl jsem šťasten - hle, téma, jež mám rád:

Sny! v barvitosti živoucího žáru

i ve svém kalném, pomíjivém sváru

zdání a bytí přinášející

z ráje a lásky v oko třeštící

líbezné tvary - ty jsou pro mne vším!

Naděje mládí - dým je proti nim!

překlad: Josef Hiršal